

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

Shame !

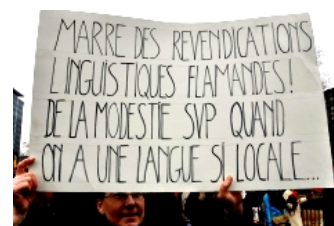
Ziezo, het is weer achter de rug. Het wekenlang in de pers breeduit geadverteerde spontane volksprotest zit erop. De organisatoren - blijkbaar studenten die niet zo goed op de hoogte zijn van de academische kalender – gewagen van een succesvolle opkomst, vooral bestaande uit Franstalige Vlamingen. De vraag is evenwel, of de optocht zo succesvol zal zijn in zijn expliciete doelstellingen: een regering, en in zijn impliciete: het redden van de Belgische staat, liefst zo onveranderd mogelijk. Diegenen die de mededeling dat flaminganten ook welkom waren, letterlijk hebben genomen, hebben mogen ondervinden dat dit enkel zo is wanneer zij hun politieke gezindte niet zouden merkbaar maken. Maar het lijkt echter onwaarschijnlijk dat de fundamentele problemen van dit land hiermee opgelost zijn.

Want dat dit een apolitieke betoging was, is uiteraard onzin – al was het maar omdat de expliciete eis ervan wezenlijk politiek is, nl. betrekking hebbende op de polis, de publieke gemeenschap. Hoogstens was ze niet partijpolitiek, althans niet in de positieve zin. Want, laat ons wel wezen, deze betoging was in de eerste plaats bedoeld om de N-VA onder druk te zetten of de publieke opinie op een zodanige wijze onder druk te zetten, dat het verkiezingssucces van deze partij weldra een accident de parcours zal blijken. Dat is uiteraard het goede recht van de betogers, maar enige eerlijkheid zou aangenaam zijn. Het verraad evenwel een oppervlakkig analyse-niveau wanneer men denkt dat de problemen van deze staat enkel te wijten zijn aan één onwillige partij (die overigens, zoals wij reeds hebben aangegeven, wel toegevingen heeft gedaan die voor ons onaanvaardbaar zijn). De neergang van de Belgische staatsdragende burgerij, door haar eigen keuze om de dienstmaagd te worden van het mondiale kapitaal en een precarisering van het sociale stelsel te bewerkstelligen, gecombineerd met het bestaan van twee historisch gegroeide naties, wordt hiermee niet ongedaan gemaakt.

De betoging was, zoals gezegd, door en door politiek. Maar zij was in zekere mate ook antipolitiek, in die zin dat zij depolitisering in de hand werkte. Een verhoging van het politieke bewustzijn, bv. het in vraag stellen van de onderschikking van onze democratie aan de supranationale en ondemocratische beslissingen van de Europese Centrale Bank, had dit expliciet niet op het oog; enkel van tel waren de perikeltjes rond de regeringsprogramma. En de basisoproep was: "Geef ons een regering!" De aard ervan deed er niet toe. Stond er in de eerste zin van het regeerakkoord de deportatie van een etnische of religieuze bevolkingsgroep gepland, dan was dat blijkbaar ook goed. Een realistischer scenario is dat het regeerakkoord een verderzetting van het neoliberale beleid zou inhouden, ditmaal met de financiële crisis als voorwendsel. Het is dan ook zeer bedroevend dat een aantal bewegingen die zichzelf als links omschrijven er geen graten in zagen om mee te stappen...

★ In dit nummer:

- > IPA betekent verlies voor arbeiders blz. 2
- > Vlaanderen overstroomt: wat nu? Blz. 3
- > Voedselprijzen bereiken recordhoogte blz. 4
- > Franse identiteitscrisis? Blz. 4
- > Opstanden in de Arabische wereld blz. 5
- > Vlaanderen moet een eind maken aan zijn ontvoogding, ook van de EU! Blz. 6
- > Franse staat holt politieke rechten nogmaals uit Blz. 7
- > V-SB wenst linkse Basken van Sortu veel succes blz. 8
- > Nieuws van bewegingen allerlei blz. 9

Voor de V-SB is het duidelijk: het IPA mag voor sommigen op het eerste gezicht een stap in de goede richting lijken, een goed akkoord is het allerminst. De verkregen verzuchtingen zijn uitermate schamel en teleurstellend. Dat het VBO zich bovendien enthousiast uit laat over dit akkoord is veelzeggend en hoeft niet te verbazen.

Het is belangrijk dat een gelijkschakeling van het arbeiders- en bediendenstatuut werd besproken. Het is immers onaanvaardbaar dat de wetgever anno 2011 nog een onderscheid durft te maken tussen werknemers die hoofdzakelijk 'handenarbeid' zouden uitoefenen en mensen die hoofdzakelijk 'met hun hoofd' zouden werken. Een uniformisering zou uiteindelijk moeten leiden tot een verbetering van de situatie van alle werknemers, ongeacht of zij als 'arbeider' of 'bedienden' bestempeld worden. Het spreekt vanzelf dat een verbetering van het arbeidersstatuut van groot belang is, maar enkel op voorwaarde dat de bedienden hiervoor niet moeten inleveren. De kleine stappen die in het IPA worden genomen om deze verschillen weg te werken, hebben echter als gevolg dat bedienden te veel moeten inleveren om een kleine verbetering van de situatie van de arbeiders, bv. inzake de ontslag- en ziekteverzekering, mogelijk te maken. Bovendien ziet het er niet naar uit dat er tegen 2012 reeds een aanzienlijke verbetering zichtbaar zal zijn, of zelfs dat alle verschillen tegen 2016 weggewerkt zullen zijn.

Dat het IPA bovendien in 2011 geen extra marge voor loonsverhogingen ziet, klinkt de patronen uiteraard als muziek in de oren. In 2012 is er slechts ruimte voorzien voor een verhoging met max. 0,3% bovenop de index, waarin alle vormen van loonsverhoging reeds vervat zijn. Soberheid blijft het modewoord, hoewel bedrijven – ondanks de economische crisis – alsmeer nettowinsten boeken en dividenden uitkeren aan hun aandeelhouders (bijna de helft van de winst). Ook met betrekking tot o.m. de brugpensioenregeling blijft geen zekerheid bestaan.

De V-SB is dan ook zeer opgetogen dat een overweldigende meerderheid binnen zowel ABVV als ACLBV het akkoord heeft verworpen, net als – binnen het ACV – LBC-NVK en CNE. Op dit ogenblik proberen de meest rechtse partijen (zowel van belgicistische signatuur als van Vlaamsgezinde) de regering echter te dwingen dit akkoord alsnog op te leggen, tegen een meerderheid van de voornaamste betrokkenen, nl. de werknemers, in. Het neocorporatistisch overlegmodel, waarin de vakbonden als vertegenwoordigers van de meerderheid getemd en gelijkgeschakeld worden aan de patronale minderheid, toont opnieuw zijn

beperkingen, nl. wanneer de achterban de euvele moed heeft het door de hogere cenakels bedisselde akkoord te verwerpen. De reactie van de openlijke liberalen is dan te verwachten, en ook conservatieven, die anders de mond vol hebben van het belang van het middenveld, vinden opeens dat overleg niet meer nodig is. Het bedienen van het patronaat is voor de N-VA belangrijk genoeg om zijn bereidwillige hulp aan de nochtans verfoeide regering aan te bieden. Dat ook de sociaal-democratie het ontwerp heeft verdedigd, doet het ergste vrezen – al kan een pre-electorale sfeer nog enige wonderen doen. Premier Leterme benadrukt in ieder geval dat de hoofdmoot van het akkoord in het bemiddelingsvoorstel is behouden, incl. de 0,3%-norm. De index wordt in het voorstel niet meer vernoemd, maar terloops heeft de regering de Nationale Bank wel gevraagd het te 'onderzoeken'. Het woord 'bemiddelingsvoorstel' valt overigens met een korreltje zout te nemen, aangezien de regering van plan is het hoe dan ook uit te voeren, ondanks de verwerping ervan door de socialistische en liberale vakbonden.

Ondertussen heeft 'Zijne Majesteit' de regering-Leterme overigens al de opdracht gegeven een nieuwe begroting op te stellen, om te voldoen aan de Europese vereisten en structurele hervormingen door te voeren. Dat deze regering nog niet over het vertrouwen van Kamer en Senaat beschikt, blijkt daarbij van geen tel. Deze 'coup' moet het mogelijk maken om de 'broodnodige' besparingen door te voeren, wat bemoelijk werd door het systeem van de voorlopige twaalfden ('maandbegrotinkjes') waartoe een regering van lopende zaken normaliter gedwongen is. Deze besparingen zullen de werknemers viseren, hoewel het niet aan hen was dat de regering in 2008 20 miljard heeft geleend, zodoende de staatsschuld vergrotend.

Tegenover dit offensief zijn de werknemers wel gedwongen in het verzet te komen. Het enige antwoord zijn harde vakbondsacties, voor een beleid waarin diegenen die crises veroorzaken deze niet afwentelen op de werkende bevolking (mooie responsabilisering!), voor de uitbouw van een sociale zekerheid, de versterking van de openbare sector en werzekerheid, tegen de georganiseerde verarming.

De afgelopen maanden hebben overstromingen heel wat last veroorzaakt in Vlaanderen. Ook nu weer dook de vraag op of een groot deel van de waterschade niet was te voorkomen. Het antwoord op deze vraag is al langer gekend en luidt volmondig 'ja!'. De waterellende is immers te wijten aan het feit dat natuurlijke overstromingsgebieden worden volgebouwd, dat grote delen van ons land verhard zijn en dat waterlopen massaal 'genormaliseerd' zijn.

Als minister van Ruimtelijke Ordening vond Philippe Muyters (N-VA) het nodig om de zwarte piet door te schuiven naar de gemeenten. Zij leveren bouwvergunningen af en kunnen de bouw van nieuwe woningen in overstromingsgebieden weigeren. Inderdaad dat kan, maar iedereen weet dat het voor gemeentebesturen haast onmogelijk is om nieuwe bebouwing tegen te gaan. Juridisch kan een weigering niet en dun gezaaid zijn de politici die zich met zo'n zaken impopulair willen maken. Dat geldt trouwens ook voor de politici op nationaal niveau. De Vlaamse regering doet niet liever dan meer bevoegdheden door te schuiven naar de gemeenten. Nochtans staan die vaak te dicht bij de burger staan om het algemeen belang te dienen, maar soit. In de pers was al te lezen dat de zogenaamde watertoets zo goed als niets inhoudt. Toen het water zich begon terug te trekken waren de conclusies eerder gelaten. Aangezien niemand de waarde van zijn bouwgrond tot nul zou willen herleid zien, zullen wij moeten leren leven met het wassende water...

Maar gebeurt er dan niets? Natuurlijk wel. Er worden dijken en wachtbekkens aangelegd, er worden obstakels opgeruimd die de waterafvoer verhinderen en er worden overstromingsgebieden ingericht. Al deze maatregelen kosten handen vol geld en zijn bijna zonder uitzondering een aanslag op de laatste open ruimte in onze beek- en riviervalleien. Waardevolle landschappen maken plaats voor de nieuwe infrastructuur en bijzondere vegetatiecomplexen worden vernield door langdurige hoge waterstanden. De aanleg van een bufferbekken in het Limburgse Schulensbroek in de jaren '70 is een triest voorbeeld van hoe het niet moet. In een uitgestrekt en gaaf cultuurlandschap met een natuurlijke waterbufferingscapaciteit werden hoge dijken aangelegd en een grote recreatieplas voorzien om nog meer water te bergen. Sindsdien zijn de ingrepen kleinschaliger geworden, maar de vernieling van onze natuur en ons landschap stopte niet.

Hoe kan het dan wel? Om te beginnen dient er een bouwverbod te worden uitgevaardigd in alle overstroombare zones met een bebouwbare planologische bestemming (wonen, industrie, ...). Hierbij zou de overheid een fonds moeten oprichten om de eigenaars te vergoeden voor de geleden planschade.

Een andere maatregel kan zijn om de natuurlijke overstromingszone van rivieren en beken weer vrij te maken. Mits de nodige vergoedingen kunnen de meest kwetsbare woningen en weekendhuisjes worden onteigend. Vaak zijn er relatief weinig onteigeningen nodig om een grote winst te realiseren qua waterbuffering.

Een belangrijke reden van de wateroverlast is de extreme drainage van water. Overal wordt het water zo snel mogelijk afgevoerd. Landbouwgronden worden gedraineerd, in woonzones kan het water niet snel genoeg naar de riolering, de waterlopen zijn meestal 'genormaliseerd' (= rechtgetrokken en uitgediept) en worden bijna zonder uitzondering machinaal schoongemaakt. Terwijl het water zich vroeger langzaam een weg baande van de hoger gelegen gebieden naar de lage delen van ons land, heeft het water vandaag binnen de kortste keren ons laagland bereikt. Op die manier zijn overstromingen onvermijdelijk. Daarom moeten er ook stroomopwaarts maatregelen worden genomen. Op sommige plaatsen dient de drainage van landbouwgronden beperkt te worden (nu staat de maïs soms tot langs de beken), dient de infiltratiecapaciteit verhoogd te worden door onder meer te werken met halfverhardingen (nu wordt vaak beton en asfalt gebruikt als verharding) en moeten de beken en rivieren in de toekomst een natuurlijker karakter te krijgen zodat machinale ruiming kunnen beperkt worden.

Het aanleggen van bufferbekkens en dijken kan best zo veel mogelijk worden vermeden. Het gaat om de vernietiging van open ruimte en daarom dienen zij beperkt te blijven tot de gevallen waar er echt geen andere optie is.

De voorgestelde beleidsmaatregelen zullen ongetwijfeld veel geld kosten, maar zij pakken het probleem wel ten gronde aan. Voor velen kan er definitief een einde komen aan de steeds weerkerende overstromingsellende. Op die manier kan er op termijn ook veel geld worden uitgespaard. Waar zijn de politici die in deze hun verantwoordelijkheid willen opnemen?

De Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties maakte onlangs bekend dat de voedselprijzen opnieuw de pan uitrijzen. Vlak voor het uitbreken van de financiële crisis in 2008 lagen de voedselprijzen zo hoog dat er in verschillende landen voedselrellen uitbraken. Hoewel de crisis allesbehalve achter de rug is, hebben de voedselprijzen het record van 2008 al geëvenaard. De meeste Vlamingen zullen de prijsstijgingen waarschijnlijk niet gemerkt hebben, maar elders in de wereld lopen de spanningen op en wordt er stilaan weer gevochten voor voedsel.

Zoals te verwachten wordt de oorzaak van de prijsstijgingen gelegd bij de vele natuurrampen die onze aardkloot in 2010 is te beurt gevallen. Nochtans moet er vooral gekeken worden in de richting van de productie van biobrandstoffen. Deze wordt met subsidiëring en reglementering opgedreven, zodat de voedselprijzen omhoog schieten. Nu al is duidelijk dat het neoliberale 'succesverhaal' van de biobrandstoffen geen lang leven zal beschoren zijn, want hongerige magen worden opstandig.

Naast de biobrandstoffenindustrie speelt ook de beruchte "speculatie" een rol in de stijgende voedselprijzen. Deze vier artikels behandelen het thema en zijn aangeraden leesvoer:

<http://www.indymedia.be/index.html%3Fq=node%252F27890.html>

<http://www.triodos.nl/nl/over-triodos-bank/nieuws/in-de-media/speculatie-wereldvoedselmarkt/>

http://scienceblogs.com/mikethemadbiologist/2011/02/food_prices_are_a_result_of_sp.php

http://www.vilt.be/Speculatieve_bubbel_doet_de_voedselprijzen_stijgen

De laatste tijd blijft het allicht onbedoelde maar niettemin opmerkenwaardige bekentenissen regenen in Frankrijk. Onlangs kwam al nog eens onder de aandacht dat de voormalig premier Michel Rocard publiek 'bekend' had dat de Franse staat gebouwd was op de vernietiging van vijf culturen: de Bretoense, de Corsicaanse, de Elzassische, de Occitaanse en (jawel) de Vlaamse. Uiteraard is Rocard's opvatting voor kritiek vatbaar. We kennen alvast genoeg Bretoenen, Corsicanen, Elzassers, Occitanen en Vlamingen die zullen betwisten dat de genoemde culturen uitgeroeid zijn. Daarenboven is het een raadsel waarom Rocard zich beperkte tot deze lijst, en niet de Basken, de Arpitanen en de verschillende overzeese gekoloniseerde volkeren uit heden en verleden noemde. Ook sprak Rocard enkel over de culturele relaties, en niet over de economische uitbuitingsrelaties tussen

deze gebieden en het centrum. Maar bovenal kan men het kwalijk nemen dat hij dit gegeven blijft als iets positiefs zien, als iets wat benadrukt hoezeer de Franse Republiek de bloedbanden overstijgt (alsof de genoemde culturen daartoe gereduceerd kunnen worden!) en gebaseerd is op de 'identité de choix de culture et de volonté d'un destin commun' en zoals vele Franse linkers niet inziet dat de emancipatie van de naties een verderzetting van het emancipatiebeweging van de Franse Revolutie betekent. Niettemin is het positief dat de vernietigende rol van Frankrijk erkend wordt.

We weten niet of Nicolas Sarkozy pas tevoren een geschiedenislesje van Rocard had gekregen, maar in ieder geval hebben onze Elzassische kameraden hun hartje eventjes kunnen ophalen aan het gegeven dat de President van de Franse Republiek met eigen ogen moet hebben geconstateerd dat het Elzassische Truchtersheim niet in Frankrijk lag. In een filmpje dat ondertussen een bescheiden hitje is geworden op Dailymotion en Youtube blijkt immers dat hij zich in Duitsland waande – daarmee een aantal Europese oorlogen nog zinlozer doen ogend dan ze al waren. Het is nog niet bekend of mevr. Merkel hem al aan de consequenties van zijn uitspraak heeft gehouden. Een vreedevolle discussie over deze kwestie lijkt ons in ieder geval een nuttiger bezigheid voor beiden dan de uitstippeling van competitiviteitspacten.

Zowel in Gent als in Brussel heeft de V-SB deze maand deelgenomen aan solidariteitsacties met de opstanden die de volkeren in de Arabische wereld zijn begonnen tegen 'hun' regimes – de bekendste voorbeelden zijn uiteraard het Tunesische en het Egyptische. Bij een verklaring van de oorzaken van deze opstanden (hopelijk binnenkort revoluties te noemen?) wordt de nadruk gelegd op interne politieke factoren, d.w.z. het repressieve en duidelijk ondemocratische karakter van de betrokken regimes, en op de zelfmoord van Mohammed Bouazizi als katalysator. Geheel verkeerd is dit uiteraard niet, maar al te vaak wordt de internationale context waarin dit gebeurt vergeten. Daarmee bedoelen we hier niet enkel de steun die deze regimes decennialang gekregen hebben van de Verenigde Staten (hetgeen duidelijk maakt hoezeer de lippendienst die zij op tijd en stond levert aan de democratisering van het gebied louter een façade is voor de bescherming van de eigen macht en de bevordering van de economische belangen van de burgerij), de zionistische staat (naar verluidt nochtans het verzamelpunt van alle ware democraten in de regio, hoewel die democratie gebaseerd is op de fysieke verwijdering, door verdrijving of moord, van een groot deel van diegenen die het plaatselijke regime kunnen ondermijnen) en andere westerse mogendheden, maar ook de economische context waarin deze opstanden plaatsvinden. Net doordat de Tunesische overheid zo'n goede leerling was van het IMF en de jongerenwerkloosheid en de voedselprijzen stegen, kon de opstand zo wijdverbreid worden. In Egypte heeft het neoliberale beleid tot een spectaculaire stijging van de ongelijkheid geleid.

Eenzelfde fenomeen van toenemende ongelijkheid kennen we ook in het Westen. Op termijn dreigt ook voor ons duidelijk te worden hoe nijpend de voedselcrisis wel is. Laat ons dan alsjeblieft niet in de illusie verkeren dat het hier gaat om een lokaal fenomeen, als zou de Arabische volkeren nu plots voor het eerst 'last' krijgen van democratische aspiraties krijgen – of erger, laat ons vooral niet trappen in de val die de meest reactionairen in het Westen voor ons leggen: dat van deze opstanden te beschouwen als het ontwaken van de islamistische horden tegen een regime van het minste kwaad. Want deze opstanden zijn mede het resultaat van een mondiale economische orde die in grote mate op maat gemaakt is van westerse multinationale bedrijven (maar ook in toenemende mate van Aziatische). De eisen die het Egyptische en het Tunesische volkeren daarbij op tafel leggen, zijn zeer weinig cultuurspecifiek.

Dit gezegd zijnde, moeten we ons natuurlijk ook bewust zijn van de verschillen tussen de situatie hier en ginds. Egypte noch Tunesië (om maar te zwijgen van bv. Jemen) zijn voldragen burgerlijke democratieën. Hoewel we ook in West-Europa een uitholling van de democratie en de democratische rechten kennen, verloopt die – op enkele uitzonderingen na, zoals de vervolg van het Baskische linkse independentisme – subtieler (supranationalisering, mediaconcentratie, criminalisering van het weinig gemediatiseerde verzet zoals dat van de DHKP-C, boycotverbod zoals in Frankrijk) en gelukkig ook veel minder bloederig. Zelfs de loutere stichting van volwaardige burgerlijke democratieën zou in de meeste Arabische landen een vooruitgang betekenen. We hopen uiteraard dat links deze kans zal aangrijpen om verder te gaan dan dat en in staat zal zijn het economische systeem, incl. de productie- en bezitsverhoudingen, in staat te stellen. De realiteit is echter ook dat er zich heel veel gevaren op de weg bevinden, die zelfs de overgang naar een burgerlijke democratie kunnen compromitteren. De nieuwe Egyptische machthebber Tantawi, al jarenlang een steunpilaar van het regime, zou wel eens een verderzetting ervan willen garanderen, en zal als militair allicht niet happig zijn om de enorme economische macht van het leger te ondergraven. En in het geval van verkiezingen kan het Westen nog steeds inzetten op El Baradei (die zich weliswaar eerder op de Frans-Duitse lijn bevindt dan op de Amerikaanse, zoals Moebarak). Hoe het ook zij, het Tunesische, het Egyptische, het Jordaanse, het Jemenitische, het Algerijnse volk... verdient alle steun, ook vanuit Vlaanderen, voor de realisatie van zijn democratische aspiraties – niet in het minst omdat het ook in ons belang is.

Een veelgehoorde klacht over de perikelen rond de Belgische regeringsvorming, is dat we zonder regering zouden zitten, dat het land stuurloos zou zijn geworden. Niets is minder waar: we worden wel degelijk bestuurd. Daarbij moet niet in de eerste plaats worden gedacht aan de regering-Peeters, die uiteindelijk maar een zeer beperkte speelruimte heeft. Belangrijker is het gegeven dat het beleid die de regeringen – of ze zich nu op Belgisch dan wel op nationaal niveau bevinden – op alle kerndomeinen van hogerhand bepaald wordt. Daarbij moet in de eerste plaats gedacht worden aan de Europese Unie.

Niet alleen houdt dit een verdere uitholling van de democratie in: het is ook schadelijk voor onze sociale rechten. Een van de nieuwste wapenfeiten van de E.U. is het 'Europees semester', dat vanaf dit jaar is ingevoerd. Dit houdt in dat de regeringen van de lidstaten hun begrotingen eerst moeten voorleggen aan de Europese instanties, nog voor hun eigen parlementen die hebben goedgekeurd. Aanleiding hiervoor is de crisis in Griekenland – de gemeenschap zal dus worden gestraft voor de wandaden van de speculanten. Want de budgetten moeten de Europese doelstellingen dienen, weergegeven in de Europa2020-strategie (een herneming van de asociale Lissabonagenda). Wanneer deze agenda niet wordt nageleefd, kunnen vanaf 2013 sancties volgen - en dreigen uiteraard represailles van de speculanten.

De gevolgen hiervan zullen kwalijk zijn. Nu reeds gebruikt Minister Guy Vanhengel (Knack, 03/02/2010) dit om een verhoging van de pensioensleeftijd te bepleiten. De kans is ook groot, dat de E.U. binnenkort ook zal worden gebruikt om de automatische loonsindexatie te verbieden. Terecht concludeert Vanhengel dat België economisch en budgettair onder voogdij is geplaatst. Vooral de in Europa steeds belangrijkere Duitse regering dringt op die laatste maatregel aan. Het recentste Frans-Duitse competitiviteitspact, dat een verdere uitholling van de soevereiniteit inhield door een aantal gemeenschappelijke doelstellingen op te leggen (stijging van de pensioensgerechtigde leeftijd, afschaffing van indexeringsmechanismen, dwingende plafonds voor begrotingstekorten), is gelukkig afgeketst, maar dat betekent nog niet dat we buiten de gevarenzone zitten. Temeer daar het verzet van

de regeringen van de lidstaten niet zozeer gericht was op de inhoud van de voorstellen, maar op de methode. Binnen de lidstaten lopen grote delen van het patronaat immers wild voor het Duitse model. Dat dit model aan kracht verliest naarmate meer landen het volgen, gepaard gaat met een gebrekkige kapitaalopbouw (nochtans nodig om het huidige systeem draaiende te houden) en er geen tekenen zijn dat de Duitse economische groei structureel is, lijkt hen te ontgaan.[¹] Dat Duitsland ondermaats investeert in onderwijs en slechts gemiddeld in onderzoek, lijkt hen onbelangrijk, net als het gegeven dat veel van de nieuwe betrekkingen slechts deeltijds of kortstondig zijn, de koopkracht wordt ondermijnd en de werkende armen er ondertussen al 20% van de werkende bevolking uitmaken[²].

Willen we deze asociale beleidsmaatregelen vermijden en aanvechten, dan is het echter noodzakelijk om ook de voogdij van de Europese Unie te verwerpen. Of Vlaanderen nu als onderdeel van de Belgische staat dan wel als 28e lidstaat van de EU gereduceerd wordt tot uitvoerder van een bovenaf bepaald beleid, is immers weinig relevant, de kreten van het managersseparatisme ten spijt. Vooropstellen van de nationale soevereiniteit is weliswaar geen voldoende, maar wel de eerste voorwaarde voor een sociaal beleid.

[1] Zie ook Ferdy Heylen (2010). Het Duits mirakel. Welk mirakel? Nochtans een verre van subversieve bron

[2] Ter vergelijking: in de Belgische staat ging het in 2008 om 'slechts' 4,8%, zelf reeds een stijging t.a.v. 2006.

Waar de pogingen van de Hongaarse regering om de persvrijheid aan banden te leggen (terecht) veel aandacht kreeg in onze media, is een andere, ietwat subtielere uitholling van de politieke rechten (d.i. de mogelijkheid van de bevolking om aan het beleid te participeren) bijna geruisloos doorgevoerd. Het betreft hier nochtans een staat die veel dichterbij is: de Franse. Via een rondzendbrief van 12 februari 2010 heeft de kanselarij van Michèle Alliot-Marie (foto) – tegenwoordig in onze contreien ook wat bekender doordat ze de Tunesische sterke man Ben Ali had aangeboden om de Franse oproerpolitie te sturen om zo de opstand tegen zijn regime neer te slaan, maar toen Minister van Justitie en (o ironie!) Vrijheden – aan de procureurs meegedeeld dat oproepen tot boycotts slechts “publieke aansporingen tot discriminatie t.a.v. een natie” waren en als dusdanig “krachtadig en coherent” moeten worden bestraft. Dergelijke oproepen zijn strafbaar met een jaar gevangenis en €45 000 boete.

Laat ons wel wezen: met “coherentie” bedoelt de Franse staat uiteraard niet dat zij verwacht zelf te zullen worden veroordeeld omdat zij de sancties t.a.v. Iran (waarvan, voor alle duidelijkheid, wij het regime ook niet bijzonder sympathiek vinden) heeft goedgekeurd. Het is zeer duidelijk dat de doelwitten van deze maatregel diegenen zijn, die de euvele moet hebben een BDS-campagne (Boycot, Desinvestering, Sancties) t.a.v. de zionistische staat ‘Israël’ te steunen. Gelukkig lijken dezen zich hier voorlopig niet al te veel van aan te trekken, maar de juridische basis voor een opgedreven repressie is er.

Alliot-Marie vindt boycotts foei, tenzij ze er zelf voor zou oproepen wellicht.

Het is uiteraard absurd om iedere boycot gelijk te stellen met oproepen tot discriminatie op nationale (of etnische of religieuze) basis. Net zoals een oproep tot boycot van het apartheidsregime in Zuid-Afrika geen anti-blank racisme uitmaakten

en de of de (niet echt succesvolle) oproepen tot boycot van nazi-Duitsland geen anti-Duits racisme uitmaakten, is het duidelijk dat de BDS-campagne niet gericht is tegen joden als dusdanig. De bedoeling is telkens druk uit te oefenen op een verwerpelijk regime. Helaas is de beschuldiging van antisemitisme t.a.v. diegenen die ook maar een beetje kritisch durven te staan t.o.v. de bezettingspolitiek in Palestina een oude en vaak succesvolle intimidatiemethode, al dreigt dit woord anderzijds ook weer zodanig vaak te zijn misbruikt dat het betekenisloos is geworden en zijn nut om daadwerkelijke antisemieten mee te kenmerken bijna heeft verloren.

Een van de duidelijkste illustraties van de absurditeit van dit boycotverbod wordt geboden door een van de eerste publieke figuren die erdoor op de beklagdenbank is terechtgekomen: Stéphane Hessel. Deze nu 93-jarige ex-diplomaat, overigens ex-weerstander, Buchenwald-overlevende, medeopsteller van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en overigens van joodse afkomst, heeft nog vorig jaar het – overigens zeer lezenswaardig – essay “Indignez-vous!” geschreven, dat ondanks zijn zeer geringe omvang (amper een dertigtal pagina’s) een heuse en onverwachte bestseller is geworden. Hoewel de man politiek verre van radicaal is (hij staat dicht bij de sociaal-democratie en sprak vorig jaar nog op het congres van Europe Écologie), roept hij hierin wel op tot een dergelijke boycot van goederen uit de zionistische staat. Hij heeft het ook niet nagelaten deze oproep te herhalen. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat de man sinds oktober een rechtszaak lopende heeft. Wanneer hij daarenboven nog in januari van dit jaar wil deelnemen aan een colloquium in het teken van het conflict in het Nabije Oosten is het hek helemaal van de dam en zorgen drukingsgroepen, in het bijzonder de CRIF, de officiële ‘vertegenwoordiger’ van de Franse joden nabij de overheid (in weerwil van vele Franse joden), ervoor dat de inrichtende instantie het colloquium annuleerde.

Hessel is een uitgelezen hangbord om deze politiek aan te klagen; dit is misschien het enige positieve aan deze affaire. Ook in Vlaanderen moeten we op onze hoede zijn. Het gezegde is bekend: “Als het regent in Parijs, druppelt het in Brussel.” Dit alles kadert immers in een grensoverschrijdende tendens tot verdere inperking van de democratische vrijheden en de mogelijkheden tot verzet en participatie. Democratie wordt in toenemende mate gereduceerd tot het om de zoveel jaar (en zo weinig mogelijk) uitbrengen van een stem voor vergaderingen die hun macht reeds lang uit handen hebben gegeven en afwijkende en ‘gevaarlijke’ meningen worden monddood gemaakt of zelfs bestraft. In België kunnen we in dit land ook de rechtszaak tegen Bahar Kimyongür (die de euvele moed had gehad een persbericht te vertalen) aanhalen, of het ontslag van de activist Luk Vervaeke als onderwijzer Nederlands in de gevangenis van Sint-Gillis, zonder enige uitleg.

Persbericht vrijdag 11 februari 2011

De Baskische linkse soevereinistische beweging, die al jaren door de Spaanse staat waar ze kan in de clandestiniteit wordt gedwongen, nam recent een historische stap met de oprichting van een nieuwe partij, Sortu, als opvolger van eerder verboden partijen als Batasuna. Wat dit nieuwe initiatief uniek maakt is dat de tot op heden steeds door de Spaanse staat aan ETA gelinkte beweging van de linkse 'abertzale' ditmaal uitdrukkelijk de wens uit voor een geweldloos politiek project voor Baskenland. Daarmee steekt de nieuwe partij een hand uit naar enerzijds de politieke tegenstanders (voornamelijk dan de Spaanse staatspartijen) om ernstig werk te maken van een vredesproces, en anderzijds naar politieke gelijkgezinden die zelf al langer weigerachtig stonden tegenover de gewapende strijd die ETA voerde. Concreet moet de uitgestoken hand leiden tot een 'genormaliseerd' politiek debat, waarbij Sortu als legale partij kan deelnemen aan verkiezingen en waarbij het debat over de toekomst van Baskenland op een serene en democratische manier kan gevoerd worden.

De V-SB wenst de linkse patriottische beweging van Baskenland proficiat met dit initiatief en wenst ze veel succes. Wij hopen uiteraard dat Sortu mag deelnemen aan alle komende verkiezingen zodat de stemmen van de vele linkse onafhankelijkheidsgezinde Basken eindelijk ook kunnen gaan wegen op de Baskische politiek. De V-SB zal zich in Vlaanderen blijven inzetten voor de solidariteit met het Baskische volk in het algemeen en de (voorlopig nog steeds illegale) linkse onafhankelijkheidsbeweging in het bijzonder.

Zie ook: <http://www.sortu.info/>

Op de dag dat V-SB bovenstaand persbericht uitstuurde kwam er al een eerste negatieve reactie vanwege de Spaanse minister van Binnenlandse Zaken Pérez Rubalcaba, die liet weten dat wat hem betreft de "erfgenaam van Batasuna" niet zou toegelaten worden. Letterlijk: "Sortu no será inscrito como partido por ser heredero de Batasuna".

Ondertussen heeft het Openbare Ministerie besloten een procedure te beginnen om de partij buiten de wet te stellen (op basis van een wet die destijds speciaal op maat van Batasuna was gemaakt). De interesse van de Spaanse staat voor een politieke oplossing van de Baskische kwestie (of beter: het Spaanse probleem) lijkt weer niet al te groot te zijn..."

Op het moment dat deze nieuwsbrief uitgaat is de webstek van Sortu om onduidelijke redenen alweer offline gehaald.

Ernstiger nieuws uit de Franse staat: de Bretoense linkse independentisten van Breizhistance hebben voor de kantonale verkiezingen van maart een akkoord gesloten met de NPA (Nouveau parti anticapitaliste), de in 2009 opgerichte hergroepering van een groot deel van de Franse radicale linkerzijde met Olivier Besancenot als bekende woordvoerder. Ze zullen gezamenlijke kandidaten hebben in een tiental kantons in het departement Il-ha-Gwilen.

Men merke trouwens op dat A Manca Naziunale (Nationaal Links) sinds 2009 de officiële vertegenwoordiger van de NPA op Corsica is. Zij zouden evenwel af te rekenen kunnen hebben met een extra concurrent: Scelta Para. Inhoudelijk verschillen zij o.m. doordat Scelta Para radicaal opteert voor onafhankelijkheid waar A Manca

Naziunale zowel independentisten als autonomisten wil verzamelen, en ook doordat A Manca Naziunale formeel verzaakt aan politieke solidariteit met gewapende groepen.

Tot slot melden we nog even dat de Rassemblement Populaire Wallon zich vanaf dit jaar definieert als een 'beweging'. We herinneren eraan dat we in 2007 met deze linkse Waalse independentisten een memorabele gezamenlijke verklaring hebben opgesteld: <http://www.v-sb.net/index.php/verklaring-v-sb-en-rpw.html>

Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERINGEN

Vrijdag
18 februari 2011 en
18 maart 2011

Brussel - Vlaams Huis
19u

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net